

ПАУН ВУЧКОВ

СПОМЕНИ ОТ МОЯ ЖИВОТ

ЧАСТ 2

ОПИСАНИЕ НА СЕЛО ЗИМЕВИЦА

Това село се намира в Западната част на Стара планина, на 12 км западно от гара Бов, а село Заселе е на 4 км. Разположено е в полите на връх Сърбеница в един въртоп, прорезан от множество малки изворчета, които образуват една рекичка, която се влива във Заногенската река под махала Църница. Последната прави лев приток на река Искър под гара Бов. Това село е на 1100 метра над морското равнище. Заселено е на това място по сведение на стари хора от преди триста години. Първоначално жителите му били овчари, които летно време живеели по Балдуин / хълм/, Крива река, Студена река, а зимно време са живеели в сегашното селище, което именуvalи Зимовището, а от после преименуvalи на Зимевица. По самото наречие на сегашните жители се установява, че те са дошли от изток на река Искър, тъй като наречието им е източно. Изглежда, че са избегали от турците.

Жителите се занимават със земеделие и скотовъдство. Църквата в селото е много стара. Именува се Св.Тодор Тирон.Тя е единствената в този край, която функционира. Помна, че когато бех ученик в прогимназията през 1897 г., в манастира на с. Искрец дойде за игумен на същия манастир некой си Харитон Калчев от гр. Велико Търното.Той носеше една църковна книга със славянски букви и думи, но кориците беха окъсани, та не можеше да се види и разбере кога и кой я е написал. В тая книга било написано, че Зимевишката църква е правена 1086 г. /?/. Пишеше и за други църкви кога са правени. В същата църква са се съхранявали две ръкописни книги от заячка кожа. Подир смъртта на свещеник Веселин Георгиев, починал 1890 г./Веселин Г.Игнатов, от с. Искрец./, Зимевишката енория се управляваше от Брезенския енорийски свещеник Иван Георгиев /Иван Г. Тодоров от с. Брезе, род Ганьовци/. По това време, около 1891 г. дохожда някакъв си мошеник да търси руди и старини по тоя край. Задигнал тия книги, и не се явил в с. Брезе, а ги отнесъл. Тия книги удостоверяват истинската старина, че действително църквата е съществувала преди книгопечатането и откриването на книгата. Поправяна е през 1882 г.

Като се говори за село Зимевица, трябва да се говори и за махала Губислав, която от 1939 г. е вече отделно село.

През турското робство всеко семейство е имало къща в селото Зимевица, а по свое убеждение и необходимост- кошара /държава/ в махала Губислав.

Границите на с. Зимевица са следните: Немитков камък, покрай района на село Заселе, източно от Градището, кръстопът Байчово бърдо, Тодоров хърт, Райова поляна, Драгоданица, по билото та при Локвата, Крета, Вратите, Момчов камък, Бабина река, Сухото кладенче, Церовската вада,Студена река, до гроба на Георге Гладния на левия бряг на Студена река по Дебелия рид до Заноженското пасбище Козница. Граничния знак №13- а до извора на Крива река и до Кладенчето и по водотека на Крива река и от

там по зида на ливадата на Петър Донков, Павловите дупки, ливадата на Мине Величков, Околчеста могила при котилото на лисиците, Волската почивка по хребета на Песя трева, до изгорелата мандра и по малката пътечка до кладенчето на река Понор, срещу воденицата, по реката до губилата над Подслона въз рида между Тинов валог и Заногенския воловарник. Покрай ливадите на с. Заноге, Чавков преслап, Папорица, Чованчов валог, Стагата, Църница, Немитков камък –първа точка.

Това са границите на първия район.

Границите на втория район са : гората Царица, Вълков извор, водотека на Заногенското пасбище, знак №12-а, Яворако, Пулинио кладенец, знак №11, знак №10 при извора на река Пробойница , по реката до бичкиджийницата на левия бряг на същата река и до малката рекичка, що тече между двата свинарника и същия водотек, Менков хърт, ливадата на наследниците на Вуце Тонин-знак №19, знак №18 и знак №17 на кюшето и от там по права линия до Влъчков извор,първата точка.

ФАМИЛНИ ИМЕНА – РОДОВЕ В СЕЛО ЗИМЕВИЦА

Стаменковци, Чуколовци, Пандурците /в с. Добравица, в Осеновлак има родове с това име/, Дамяновци, Клосовци, Дирици, Фарафуновци /в с.Бракъовци има род със същото име/, Кръстановци, Господарците, Дяволците, Кожухарците, Кирмановци /много рядка фамилия, в с.Искрец има местност Кирмановото/, Брусовци, Цветановци, Чепуриловци, Балабановци / Балабановци има в с.Искрец, преселници от Клокотиш, Годечко,също в Заноге и Миланово/, Криводолците, Беровци, Павловци-преди са се казвали Отуданците.От тях е останал Цане, бивш жител на с. Зимевица. Оставил син Михаил Ценов.Той оставил синове Станко, Ангел, Геле, всичките погинали.Сега има останали Цико, Иван и Васил Станкови Михайлови. Тоя фамилия е от с. Туден, Годечко.

СТАРИНИ, ПОЛИЧБИ И НАЗВАНИЯ В СЕЛО ЗИМЕВИЦА

Такива, освен черквата, има доста много.Най-важна старина е Градището.То се намира на изток от селото до Заселския район, на една могила.От една страна е скала, а от другите – останки от зид, слепен с киреч. Около могилата има следи от път до върха.Нахождат се останки от чирепи-глинени съдове, тухли, сгурия от желязо.В подножието на тази могила един човек от с. Зимевица, при требене на нивата си , открил останки от тухлена постройка и строшен кюп с 5 см. дебелина.На западната страна от това градище, около 20 крачки, се намират основите на една сграда. Цялата тая местност се именува Базето.Обикновено,където е имало село, впоследствие расте дивия бърз, така наречения уличник. Това показва, че там е имало село./действително бързът е нитрофилно- азотолубиво растение./ Срещу това градище има една чука, която се именува”Куманова чука”В селото е имало чешма с калени кюнци, които още стоят и из тях тече вода.

Друга характерна черта на старините са 13-те воденичища в р. Студена река и три в река Понор, които са от незапомнени времена.Намират се железни стрели и пари от римско време.Това показва, че тук е имало и от по-стари времена население. Почвата в по-голямата си част е варовита и карстова с въртопи и валози.Дъждовната вода пропада и затова по-голямото пространство е безводно.От юг на селото има

достатъчно малки изворчета .Понеже почвата е от черна лиска и има много вкаменелости, което показва, че е било морско дъно, защото има миди, охлюви, белемнити и др./амонити и белемнити-вкаменелости/.

Река Понор, след като потъва в подземна пещера, минава под селото и извира под с.Заселе при една огромна скала.В местността Кърневица се чува шум от вода.Крива река прави същото и извира от с. Церово, където е фабриката.Студена река извира над с. Искрец, на Пеща и образува Искрецката река. /От направените проучвания с флуоресцин се установи,че водите и на трите реки излизат на Искрецкия карстов извор/. Характерно е, че където текат реки, камъкът е пясъчник и където въвират и където извират-свършват с варовика и почва пясъчника.Това показва,че водата тече по пясъчник.

ВУЧКО ПАУНОВ ОСТАВИ НА НАСЛЕДНИЦИТЕ СИ СЛЕДНИТЕ СВЕДЕНИЯ

Същият Вучко Паунов Стаменков е роден през 1829 г.,а е починал на 18 /30 януари 1909, а нашата майка, родена 1830 г. е починала на 17 април 1902 г.

1.Той ни разправяше,че когато по тукашните места върлували кърджалиите, имало в с. Лакатник баща и син свещеници. Бащата се явил в конака в гр. София да се оплаква от кърджалиите и обещал, че ако турците му дадат право той да се разпрям с тех, кърджалиите ще се умират в Софийската кааза. Турците му дали това право той да се разпрям с тех, като го назначили бюлюк баши и син му байрактар при него наистина той усмирал неговия участък от кърджалиите. От тая негова победа турците му завидели и дохождат двама турци в село Лакатник и викат сина и бащата на кафе зяфет/зияфет-угощение,тур./ Снахата казала”Тате, вземи си пусата”/оръжие,силях/., а бащата отговорил, че тия турци му били познати, та нема нужда от пусата.След това ги убили и двамата,а синът искал да избяга из коминя, но къщата била сламена и коминя висок, та не можал да избегне тая участ

2. Помни кога дошли от Русия татарите и черкезите и ги прекарвали от Берковица за София и им правили къщи в местността Мала могила в Браковския соват / има местност в Браковското землище Керкезки колиби./ и баща ми взел участие в направата.

3.Помни кога минал от Мездра за гр.София някакъв си садразамин/Саздразам-велик везир/ и същият разпитвал раята как се държат турците с нея.Ако раята се оплаче против от някого, той го отпрашал някъде и турчина вече не се връщал.Същият голям паша е минал от Мездра за София покрай река Искър.Под Своге в зеленския район имало манастирска гора на черквицето Свети Кирик. Тоя същия паша заповедал да се изсече тая гора и да я откатат в с. Княжево, тогава Бали ефендия. Местното население не бе събирало върховината до 1896г., когато дойдоха италианците при направата на железницата и изгориха тия върхове. Вероятно е, че тоя паша е бил Митхат паша.

4. Същият В.Паунов, нашият баща, ни е казвал,че в с.Зимевица са дохождали двама души да търсят кандидати за комити и правили събрание в дома на свещеника Веселин Георгиев, та говорили за Освобождението и ги записали комити, между които и него-В.Паунов.Както ми разправяше за личните качества на тоя, който е говорил и разправял, вероятно е бил Васил Левски. Записал общо от Зимевица, Заселе и Заногe 70

души. Тази година се появи една статия във в. Отечествен фронт, че действително В. Левски е правил събрание в дома на поп Веселин Георгиев.

5. Когато била разбита Ботевата чета във Врачанската планина, една известна част преминали река Пробойница и в местността Турловица, Брезенско се укрила в едно сено. Турците събрали населението да ги излови, но те го пропушили, та хванали само един ранен.

6. Същият Вучко Паунов знаеше как турците напуснали позициите си на Петрохан. Некакви комити събрали от височките села /Селата Комщица, Губеш, Смолча, Бърля, Равна и др. под в. Ком, спадащи към областта Високът./ слама, около 17 конски товари и една нощ на една место, което се виждало от позициите на Петрохан, запалили голямо количество огньове, а един засвирил "Проверка". Турците помислили, че им е преграден пътя, побегнали през с. Гинци и оставили много материали и избегали без бой.

О П И С А Н И Е Н А С Е Л О З А С Е Л Е

Село Заселе се намира на запад от река Искър срещу село Бов, кацнало на една огромна скала, низ която пада една рекичка на около 120 метра височина, наречена Скакля. Там, където пада има доста голям извор.

Границите на района са следните: на изток реката Искър от Черньовата вода срещу гара Бов, по реката Искър до Турица-малко на север от Заногенската рекичка, Голямата поляна, Белутковата кория, Немитков камък, завива на изток от Зимевишкото градище, кръстопът, Тодоров хрът, Райова поляна, Драгоданица, Бален, Мечополянския преслап, Върпина, Коритото, Билото, Черньов камък до първата точка на река Искър.

Населението се занимава със земеделие и скотовъдство. Повечето работят в кариерите и железниците

С Т А Р И Н И

Археологическите находки в това село и района са следните:

1. На североизток от селото има едно место, заградено от изток с висока скала, от север същото, а от запад се познава къде е бил зида. Именува се Темеризо./ Вероятно от метериз-бранище, прикрито място, засада-от речника на Н. Геров/

2. Тъкмо от първата точка на около 200 метра на изток се намира друго старинно градище, което от горната страна е заградено с окоп, а от страни и отгоре със зид, който ясно се познава къде е бил. По средата има поличби от къщи. Това место се именува Кокалан.

3. На местността Ограге, до постройката на новото шосе има купища от срутени сгради и една стена от зид, но за съжаление при построяването на шосето е развалена.

4. В местността Селището покойният жител на това село Венчо Цветков е намерил едно малко гърненце с кости, една тава с железни ножове и кости.

5. В местността Барье има две неразкопани могили, тракийски произход /вероятно мацулки-В.Д./.

6. В селото на изток от училището има останки от черква. Преданието говори, че тук се преселил един човек от Етрополе, по занятие котлар, заселил се в селището, и го нарекли „заселецо“ и от това произлезло Заселе.

/Преселниците в Заселе именуваха етрополци, както и родовете Шиловци в Церово, Шилковци в Искрец, Балабановци в Искрец и др. Те са преселници от Етрополе-махала към изчезналото село Клокотиш, северно от Годеч, а не от гр. Етрополе. Вероятно Балабановци от Зимевица имат същия произход/.

ФАМИЛНИ РОДОВЕ В СЕЛО ЗАСЕЛЕ

Те са следните: Понгьовци, Цинцовци, Царнярете, Трилинчовци, Шавалците, Факировци, Пещарете, Тонтоловци. От Факировци има изселени със същото име в с. Дупни връх-Врачанско, Горната махала, Берковско и в с. Габровница, Михайловградско.

От по-важните събития, които са станали в това село, е това да се спомене за

НАЙДЕН АТАНАСОВ ФАКИРОВ.

Един младеж, около 25 годишен от това село, Пенето или Игнат направил някаква кражба или друго нещо. Турците го потърсили, но той избегал. Дошли няколко заптиета да арестуват брат му Найден, да каже къде се крие брат му. Като дошли в дома им, поръчали Найден да отиде в село Церово, да донесе на едного арбията от пушките, а те да останат при булките им. Найден заплатил на друг да донесе арбията, а той с напълнени два पिщова се скрил на тавана да пази какво ще правят заптиетата. Вечерта белили царевица и с кулените замеряли булките-невестите им. Той възмутен от това, слезнал от тавана и взел от колата едно ражнище/ част от каруца/. Влиза вътре и както турците били седнали кръстато на постелките си и като заудрял с ражнището, кого как ударил паднал, та се измешало жени и турци, после избегал. На утрото тръгнали да го търсят. Вечерта спрели до реката Искър при едно сено да преношуват, но в това сено бил и Найден Атанасов. На зазоряване той побегнал и с един сарък /кол/ от сеното на два пъти прерипнал Искъра. Скрил се в една дъбова гора, възкачил се на един преравнет дъб и там стоял докато се стъмнило и на утрото избегал по Стара планина. Намерил си укриватели, ятаци. След няколко време се срещнал със Стефан от с. Гушанци, Берковско и се запознали с него. Върнал се и си откраднал булката, Ранча, въпреки че турците постоянно следели. Заминал с нея през Гинските совати къде една бачия. Отишъл при бача / старши на пастирите/ и му заръчал да му приготви ядене за 12 души, а те били само двамата. За да заблуди бача, че са 12, той седнал на тревата на дванадесет места и куснал с всяка лъжица. Бача, като си прибрал останките, помислил, че действително били 12 души. След това наново се събрали със Стефан, но от ревност види се, Найден Атанасов го убил, защото узнал, че Стефан него ще убие. След това Найден Атанасов с булката си Ранча пребежал в Сърбия в гр. Паракин и там добили три деца- Доброслав, Николина и Наталия. Вземал участие в Сръбско – турската война. След Освобождението на България дошъл с булката си Ранча и трите си деца в с. Заселе и станал учител. Синът му Доброслав има синове Александър и Крум. Николина е женена в с. Балша, Софийско, но колко деца е оставила не се знае. Наталия, която живее и до сега, се бе оженила за единствения учител в това село Любен Г. Кацаров, загинал във войната 1912/ 1913 г. в Чаталджа. Гробът му е в село Фенер, на източната страна на селото, в една падина. Същата Наталия и поменатия Л. Кацаров имат следните деца- Преслава, Георги и Вита, женена за Павел Дакев. Наталия втори път не се е женила. Зарка Найденова е родена след завръщането им в България.

ОЩЕ НЕЩО ЗА СТЕФАН ОТ СЕЛО ГУШАНЦИ. Той бил откраднал едно момиче на един голям богаташ от село Гушанци, Берковско. Избягал с него в гората, но бащата бил много влиятелен с турците и върнал момичето. Обиден, Стефан избегал и станал хайдутин. Тръгнала по него потеря, но не могли да го хванат. Един път той съобщава в гр. Берковица, че на дванадесет часа на един уречен ден той ще се яви в Конака. Турците го чакали. Той дошъл в града и купил един товар въглища и отказал да ги доплати. Продавачът се оплакал на едно запитие. Последният ги откарал и двамата в Конака да се съдят и той доплатил въглищата и си отишъл. А на утрото съобщава в едно писмо в конака – „Аз бех купувача на въглища!“

Допустимо е, че нашият поет Иван Вазов се е възползвал от трагедията на Стефан от с. Гушанци и е написал хубавата поема „Грамада“, защото тя е написана в гр. Берковица, когато Вазов е бил там съдия. Моят баща Вучко Паунов помнеше тая трагедия и когато това момиче е било слугиня в гр. Берковица.

ПОСЕЩЕНИЕТО НА ИВАН ВАЗОВ В СЕЛО ЗАСЕЛЕ

Вазов е дохождал в село Заселе, но пишущия тия редове знае, че когато Иван Вазов пише, че е дохождал в село Заселе, железницата била направена и че тя почнала да функционира от 1897 г. Но кмета Ангелко Н. Коларов е кметувал в Зимевица и Заселе до 1891 г., през която година той бил уволнен. През неговото кметуване той заварил поета Иван Вазов в местността Чепурия да си постиля чергата на тревата, за да гледа от там водопада. Кметът А. Коларов дохожда при него и го пита какво търси тука, Вазов го уверява, че е дошъл да гледа водопада, и че е поет. Кметът му казва:

„ Не знам поет, не знам моет,
Аз съм на Заселе кмет.
Заповядай в Общината
Да ми платиш тревата.“

В статията, в която Вазов пише, че е дохождал в Заселе, публикувана на стр. 56 на т. 11, поменава, че железницата била направена. Когато, към края на 1897 г., тя почна редовното си функциониране, в това време кмет и пълномощник в село Заселе беха други лица, а не Ангелко Н. Коларов, но изглежда, че Вазов е изменил тая статия, понеже същата произведе голям шум. При заминаването си, Вазов е слезнал из местността Проход.

ОПИСАНИЕ НА СЕЛО ЗАНОГЕ

Село Заноге се намира на същото плато, където се намират селата Зимевица и Заселе, на запад от река Искър, срещу село Лакатник. Границите на района са :на изток от река Искър, на север реката Пробойница, на запад Зимевишката общинска гора Царица, на юг реката Понор, Зимевишката мера до р. Искър, при местността Турица. Селото е разпръснато на махали. Жителите му се занимават със земеделие и скотовъдство.

Местено е от местността Царина, където има останки от черква. Названието си носи от разказа на търговци, които посетили селото и като ги запитали „как дойдохте”, те отговорили-„ Е, па нога за нога и така дойдохме”. И от тогава името е Заногe.

От както се помни в тия села Зимевица, Заселе и Заногe турчин не е живял, затова хората са предпочитали да живеят тук на свобода.

Ф А М И Л Н И И М Е Н А

Биволците, Първолловци, Ковачете, Джангорците/сходство с Чангеровци в Браковци и Манастирище и Джангеровци в Дружево/, Герчовци, Чолавчовци, Бържодаровци, Личадовци, Балабановци, Младжовци, Беловци, Белутковци.

С Т А Р И Н Н И Б Е Л Е З И – П О Л И Ч Б И

На десния бряг на река Пробойница, където се влива в река Искър, има останки от стара черква. В местността Бело Габер има църквище, но злонамерени личности извадили останките и си направили ниви и градини на това место. Местното население именува това место Манастиро. В местността Царина има поличби от църква и гробища. Също в местността Арпина кървовете изкарват останки от глинени съдове. Местното население го нарича Грънчар. На много места в Заноженската мъртвина има поличби от ниви, които са обработвани, а сега обрасли с гора, например Дружимир, Кутинската мъртвина и пр. В местността Царина има Градище.

Училището е правено от Зимевишкия общински кмет Ангелко Н. Коларов от с. Заселе през 1890 г. Направено е и второ в местността Тимото.

О П И С А Н И Е Н А С Е Л О Г У Б И С Л А В

Като се говори за с. Зимевица, не може да се изостави с. Губислав, защото до 1939 г. същото влизаше като махала на Зимевица, състоящо се от същите фамилии: Стаменковци, Чуколовци, Беровци, Диринци, Кръстовци или Ковизловци, Пандурци, Дяволците, Господарците, Войновци, Драйчовци, Христовци, Чепуриловци, Календерците, Балабановци, Ненчовци, Клецовци, Солимановци, Манчовци, Герданоловци, Диринци, Клосовци.

Село Губислав се намира на левия бряг на р. Пробойница. От река Искър границата върви из Братанов дол, Танкио рид, Скоко, Вранчов дол, Стърчи крак, Поноро, Хайдушки дол, Понорски кладенец, Козарнико, Билото, Бачаивата поляна, Седлото, Балдуин могила, Малкия шафел, Големия шафел, Широкото лице по пътя до знак №10, извора на река Пробойница и по реката до точка първа.

Целият този район е бил владение на един турчин-спахия. Дал го под наем на жителите на Зимевица и те му плащали някакъв наем-аренда. Той живеел в село Гюреджия-Новоселско /днес с. Огняново, Софийско/. Всяка година дохождал да си вземе

наема. По едно време този турчин се загубил. След няколко години дошло едно момиче-туркичче, то дирело това място и го продало на жителите на с. Зимевица за 70 оки масло.

Цялото това място е станало район на с. Зимевица. Жителите му се занимават със земеделие и скотовъдство, на земеделието е слабо. Разделено е на махали. Съгласно поделбата от 1939 г., те получиха от Общинското пасбище Крива река, Песя трева и част от гората Балдуин. Състои от махалите Мачища, Орешето, Селището, Положища, Самотвор, и Осено-равен. Докато нямаше коларски път, беше обрасло с гора-дъбова и букова. Но като се направиха тия пътища, сега е изложено на изсичане.

В село Губислав се намира една фамилия – Чипуриловци. Тази фамилия произлиза от с. Чипуровци, Михайловградско. Едно време това село е вдигало въстание под водителството на Петър Пеячевич. Турците го разбили и един избегал от това село и се скрил в Зимевица, от него произлезла фамилията-Чепуриловци. Има ги и в село Свидня, до село Своге. Това сведение е от баща ми, Вучко Паунов от Стаменковци. /Авторът вероятно има предвид Чипровци. Чипуриловци – такова сложна езиково изменение едва ли е възможно, още повече, че селото тогава се е казвало Кипровец-Л. Прекрутов/

СТАРИНИ В РАЙОНА НА СЕЛО ГУБИСЛАВ

На Танкио рид има останки от черква. На три места има сгурия желязо-на Танкио рид, Ширината и Положища. Викат му Калилото. Старовременен път от Цървеняко, Селището до Положища. Хаджийската падина я е владеел някой хаджия. Паралджилняко, където е воденицата на Ранко Маринков е имало водна паралджийница / даракчийница? от глагола паралдисвам-късам на парчета-Герон, Н. Речник/. Владетелят ѝ се казвал Карчан и затова се именува Кърчанов дол и Паралджилняко. Наименованието Губислав подсказва, че някой водител си е изгубил славата тука.

ОПИСАНИЕ НА ДУПНИ ВРЪХ

Това село се намира в западната част на Стара планина, откъдето се отделя Врачанската планина чрез седловина, наречена Дупнивръшка седловина, през която минава шосето от Лакатник за село Вършец. Това място е много красиво. Там вятърът си прекарва миглите от Дунавската равнина и я изпраща през Искърското дефиле към София. От северната страна този проход има дол и към края му има много хубав изглед, от там се образува една бистра, бяла рекичка, която е дала имената на Горна и Долна бела речка и която отива към Дунавската равнина. А от водоема към юг се образува река, приток на Пробойница. Селото е разпръснато на махали по южния склон на билото, където се образуват малки и много хубави изворчета и се ползват от жителите на това село. Названието си носи от един връх, който се намира над пресечката, където преминава поменатото шосе. На този връх има валог-въртоп. На дъното на тоя въртоп има скала и в нея пещера-дупка, в която се крие застоялата се вода. От тоя връх носи името си Дупни връх. Махалите имат следните названия: Гладник, Валого, Поломо, Равнището, Доло, Крушите, Драйчова ливада, Селото,

Градището, и др. Почвата е повечето варовита, но има и червен пясък, от който правят тухли.

Населението се занимава със земеделие и скотовъдство, но земеделието е слабо, та се препитават с дърводелство и с други работи.

Границите на района са следните: Петренски дол, Мушат, Метликите, Равния камък, Соколец, Горската падина. От реката Еловица, Цървената кукла, Лиса могила, Скревенико, по билото до Бачевата поляна, Кривото дърво, Козарнико, Хайдушки дол, Понор, Шиндарските дупки, Врабчов дол, Скоко, Танкио рид, Братанов дол- до първата точка.

ФАМИЛНИ РОДОВИ НАЗВАНИЯ В ДУПНИ ВРЪХ

Кирковци, Качулците, Гераковци, Бецинци, Йолинци, Биволците, Никовци, Бельовци, Джагеровци, Тотинци, Радовци, Мановци, Кюрофикалците, Лингурците, Зановците, Терзиовци, Факировци, Щръбковци, Пиперковци, Дулинци, Жълтковци, Чапканците и др.

Това село според названието на родовете и произхождението им се установява, че е скоро заселено от съседните села. Така например Щръбковци, Жълтковци, Йолинци, Радовци и Дулинци са от Зимевица. Биволците и Зановците са от с. Заног, Факировците-от с. Заселе, Терзиовците –от с. Дръмша. В селото е имало учител Ганчо Паунов. След него учителствал Димитър Марков. Имало е един свещеник, но отдавна починал. Правили са в селото дървена черква, но бе паднала. Този свещеник имаше трима синове-Панчо, Георге и Петър Попови. Друг свещеник от Дупни връх, син на Ангел Панчов живееше в с. Торос, Плевенско. Поменатият тук Димитър Марков имаше двама синове с висше образование-Иван и Стоян Димитрови. Син на Величко Бончов завършил търговско образование.

СТАРИНИ В РАЙОНА НА СЕЛО ДУПНИ ВРЪХ

Има стара черква и около нея поличби на стара сграда и много големи дървета. В зидовете на черквата има зазидани дъбови дървета за здравина, които още стоят /сантрачи-дървени пояси, уравниващи напрежението в зида/. Има три неразкопани могили от тракийски произход в местността Драйчова ливада и една още неразкопана могила срещу поменатия Дупни връх, на запад от него.

Изобщо жителите на селото са веселящи и човечи с добро настроение. При Освобождението руската кавалерия дохождала в това село. Едни от това село отишли на Петрохан, докато турците били още там, скъсали телеграфните жици и заковали на един стълб конска подкова от руски кон. При това някои искали да прекарат един топ през Равно буче и Царица до върха Козница и от там да обстрелват турските позиции на Петрохан. Нашите бегали от Зимевица и отишли в село Дупни връх и там срещнали руските войници. Мене и сестра ми Таса оставили в квартирата на Иван Йолцин, та неговата жена Гена ме доила. Когато бех там на служба, тя ми казваше това. Иван Йолцин имаше синове Никола и Стоян. Синове на Никола са 1. Цветко със съпруга Личка. Деца на Цветко-Никола, Милка и Даря. Дали им добро образование. 2. Кирил.

Вторият син на Иван Йолцин-Стоян Иванов, моя писар е осиновил Цветко и неговата съпруга Личка.

В РЕЛИГИОЗНО ОТНОШЕНИЕ СЕЛАТА ЗИМЕВИЦА, ЗАНОГЕ И ЗАСЕЛЕ

Поменатите села в религиозно отношение са към Зимевишката черква, понеже са от една енория и един свещеник, а от после я разделиха на две. В останалите села нямаше черква и свещеник. Стари хора разправят, че е имало един свещеник на име или прекор Главе от фамилията Беровци в с. Зимевица. След него дохожда от с. Искрец Веселин Георгиев, който се помина 1890 г. Той имаше наследници три дъщери. От първата дъщеря има един свещеник в Плевенските села. / Поп Йордан Г. Велев, син на Еленица п. Веселинова. / От втората дъщеря Стоянка имаше един свещеник Петър Янков, свещеник на втората енория / Петър Янков, син на Стоянка п. Веселинова и Янко Г. п. Игнатов от Брезенския род Радуловци. Третата дъщеря на поп Веселин, Суса, била женена за Новко от Заселе. /

През 1890 г като овдове Зимевишката енория, обслужваше я Брезенския свещеник Иван Георгиев и др. В 1892 г дойде за титулярен свещеник някой си Лазар Анев от с. Драгичево, Пернишко, който тогава се ръкоположи на тая енория, но след това се пренесе към техното село. След него се ръкоположи за такъв на тая енория Кръстан Манов от село Шума от Поповската фамилия, който се и тук помина. / Кръстан Манов Манов. / През неговото свещенодействие енорията се раздели. През 1902 г. при втората енория се ръкоположи Найден Славков от с. Брезе / Найден Славков Антин от Брезенския род Канзиловци /, а когато последната енория се раздели на две, той се пренесе в село Брезе, та зае втората енория. След Найден Славков пое тази енория свещеник Петър Янков от Бачковското свещеническо училище, внук на поменатия свещеник Веселин Георгиев. Преди няколко години и той почина. Сега същата енория е вакантна. Обслужваше я няколко години Свогенският енорийски свещеник Тодор поп Григоров-пенсионер / Родът на Т. п. Григоров е от град Трън /, а след него дойде за такъв Павел Киряков от с. Волюяк. След като той напусна, дойде за титулярен свещеник Георгий Стефанов от с. Бреница, Белослатинско.

УЧИЛИЩАТА В СЕЛАТА ЗИМЕВИЦА, ЗАСЕЛЕ, ЗАНОГЕ И ГУБИСЛАВ

В махалата Губислав изначало нямаше училище и децата беха без образование. Докато общината беше в с. Зимевица, тя се погрижи и направи до 1930 г. две училища. Едното в махала Орешето и другото в Самотвор. Тия училища отговарят на условията за такива. По напред, докато нямаше училище, за такова се наемаха помещения в частните къщи. Например помещението на Ангел Ганчов в Положища.

Училището в Зимевица е в самото село под всичките махали и дъждовната вода отнася нечистотиите около училището и децата ги газят. Компетентните власти видяха това и една комисия дойде в селото. Характерно е, че управлението поправи старото училище и отказа новото проектирано място, което училището и днес владее. Обществото съжалява, но няма какво да се прави. Замълчавам името на човека, който изигра тая мръсна роля да не е там училището на местото, което Таско Панотков и Таке Вучков беха предоставили.

Прогимназия в село Зимевица съществува отпреди двадесет години. В нея се учеха децата от селата Зимевица, Заногe, Заселе и Губислав. Всичките младежи и от двата пола са завършили образование. Мнозина от тях са завършили гимназия в Своге, София и др. Сега от тукашните села има учители, офицери и др.

Училището в Заногe е правено от кмета Ангелко И. Коларов, а също и в село Заселе през 1890. По-късно в Заселе се направи ново училище, а с. Заногe се поправи старото и се направи нова в местността Тимото.

Компетентните власти наредиха да се отчужди една част от селището на бившия жител на село Зимевица Таско Панотков. Калина Таскова какво прави, какво струва, та тогавашните съветници и училищни настоятели се отказаха от това място и настоятелството почна да поправя старото училище, стаите една по една. Въпреки, че тая комисия обеща на баба Калина това училище да се именува на бившия ѝ съпруг Таско Панотков, но тя пак не се съгласи. Втори път идва комисия от Околийския управител, училищния инспектор и един народен представител и определи за училище местото на Таки Вучков в местността Тополата. Едно много хигиенично място и то на центъра на селото и сега училището е там.

П Ъ Т И Щ А

Откакто аз запомних пътищата в селата Зимевица, Заногe и Заселе беха горедолу добри, но в Мачища и целия Губислав никъде кола не употребяваха. Хората носеха дървата и храната на рамо. Помня, че старите хора си отбиваха пътната повинност на държавното шосе София-Берковица. През 1892 г. се проектира нова шосе София-Илиенци, Мирояне, Доброславци, Церецелски ханове, Чибавци, Искрец, Добърчин, Заселе, Заногe, Лакатник. Това шосе най-много послужи за направата на железопътната линия София-Роман, защото по него се прекара цимента от Искрец за Лакатник. Второто шосе се проектира Искрец-Своге-Редина, като се построи мост на река Искър. Нашите села Зимевица, Заселе, Заногe и Губислав най-много работиха, но когато и ние имахме нужда от пътища и помощ за направата им, от селата Искрец и Своге никой не благоволит с такава помощ. Повечето от управленията се пренасочиха в с. Своге-Съдилището, Земеделческата банка и др. На нас се разреши да правим път Церово-Заселе-Зимевица. Заправихме го и го направихме за хората, които ходят по него. В това време се образува станция Бов. Тогава се проектира друг път Бов-Заселе. Ние отидохме да правим и тоя път, а село Заногe отиде към Лакатник. И Губислав отиде към Лакатник. Такива са именно причините, че и до днес тия села нямат път, макар че от там се изкарват доста много държавни доставки, сено и др. Тия, които си имат пътища и са близо до държавните постове си им е добре. От друга страна погледнато, и тия села имат нужда да бъдат облагодетелствани като граждани на тая държава, която толкова се грижи за тоя народ. Всички пътища са само заправени, но недоправени и дъждовната вода ги е направила негодни и едвам се ходи хо тях.

Благодарение на временната трудова повинност, населението си поправи пътищата и с това си подобри положението. Селото Зимевица си направи такъв път, докато бехме заедно с махалата Губислав. От Зимевица до Общинската гора Царица и от там през махалата Мачища, Орещето при училището, един за гара Лакатник и един за махала Положище, Осено-равен, Дупни връх за Дунавската равнина. Друг път от същото училище за Селището и планината, други пътища от махалата Мачища за местността Пушкаро и Равно буче. Докато не бехме направили тия пътища в село

Губислав и махалите, кола не се употребяваше. Сега всяко домакинство работи с кола, а напред на рамо пренасяха дърва, сено и др.

В днешно време местното население в Зимевица се нуждае от път за гара Бов, за автомобили и камиони за нуждите на местното население и от другите села на това плато. Несъгласието на местното население е причина да не стане този път. Държавните органи трябва да наложат на населението и да изберат най-подходящото място за път.

В З Д Р А В О С Л О В Н О О Т Н О Ш Е Н И Е

В здравословно отношение селата Зимевица, Заногe, Заселе и Губислав не бяха облагодетелствани до дохождането на Земеделческия съюз. Това правителство откри медицински, фелдшерски участък в село Зимевица и назначи за такъв Георги Стефчов от село Костинброд. След него – Иван Соколов от село Църкевци, а след него Павел Даскалов от с. Мошино. След него Александър Дойчинов от село Богъовци. През негово време безпартийното правителство /Вероятно има предвид правителството на Кимон Георгиев след 19 май 1934 г./ като групира общините, закри Зимевишкия мед. фелдшерски участък и поменатия Дойчинов отиде в Добруджа и Македония. След като се откри отново медицинския участък в Зимевица, Дойчинов наново се върна и стоя до 1954 г. Населението от Зимевица и др. села имат много добро мнение за него.

Сега се откри и ветеринарен фелдшерски участък и е назначен Любомир Янков от Зимевица. Последният мед. фелдшер е Кирил Ставров от с. Баня, Трънско. Сега вече има доктор.

В Ъ Р Ш А Ч К И Т Е В С Е Л О З И М Е В И Ц А

През 1934 г. ние в нашия дом бяхме изорали ливадите в Широки валог, за да се размести почвата и да започне да дава по-хубава трева. Посехме я с овес и се роди доста много-около 250 кръстци зърнени храни за вършеене. Уверих се, че с коне ни трябва 90 дни. Яви се нужда да търсиме вършачка от Михайловградската околия. В село Слатина-Берковско вършееше вършачката на един човек от Долно Церовене с управител някой си Трендафил. Ходих при него и той обеща, че може да свърши тая работа. Доиде в Зимевица, прегледа селото и каза, че има много за вършеене. Съгласи се да я докара. Това беше към края на август и ни се съобщи, че я натоварил на гара Берковица. На гара Церово я срещнахме с няколко чифта волове. Пристигнахме в местността Селището пред Заселе. Местното население се бе разбрало да я гледа и възтържествува, че по тия места дойде вършачка. В селото Заселе също се бе събрало населението и тържествуваше като на събор и всички с радост я посрещаха. Оставихме я там да вършее няколко дена. После я докарахме в Зимевица, където също имаше такова тържество. Върша на неколцина. Докарахме я дома, та ни върша няколко дена и ни извърша всичкото снопе-всичките зърнени храни. Повърна се от мене и мнозина си овършаха. От тогава населението на село Зимевица вече не вършее с коне, а само с вършачка.

О С В Е Т Л Е Н И Е Т О Н А С Е Л О З И М Е В И Ц А

Село Зимевица се нуждаеше от осветлението и през 1934 г. по инициатива на селяните се почна приготвянето. Властите се съгласиха да се осъществи тая идея и

днес село Зимевица е осветено във всичките махали, въпреки, че се намираме на 1100 метра надморско равнище. Сега имахме щастието да се ползваме от радио и от мелница. В настояще време имаме повече от 15 радиа. Също така това осветление ни спомогна, та се възползвахме да си направим мелница. Определиха и нашето село Зимевица за мелничен район, както гара Лакатник и гара Своге. През миналото никой не е мислил, че жителите на Зимевица ще се ползват от електрическо осветление и ще имат в селото си мелница на модерни начала.

ПЪТУВАНЕТО МИ В НОВОПАЗАРСКО И ШУМЕНСКО ОКРЪЖИЕ

На 19 октомври 1953 г. тръгнах от гара Бов с влака, където срещнах един човек от село Бръшляница, Плевенско на име Илия Найденов, с когото си другарувахме и пийнахме малко ракия. Стигнах на гара Каспичан в 6 часа сутринта. Полегнах малко на една пейка докато тръгне влака за Нови Пазар. Стигнах там и намерих дома на Иван Ангелов Масларски и при него обедвах. Неговата съпруга Некия е дъщеря на моята сестра Дица. След това посетих семейството на Ангел Венков, преселник от с. Загъжене. Неговата съпруга Евдокия е дъщеря на сестра ми Таса. Намерих семейството на Иван Ангелов Качаулски от с. Дупни връх. Неговата съпруга Благойна е внука на брат ми Маринко. Посетих и семейството на Лозе Иванчов, внук на сестра ми Цана и семейството на Гроздан Петров. Неговата съпруга Ана е дъщеря на чичо ми Панко. Посетих и дома на Ангел Илиев, мой роднина и приятел от детинство, преселник от село Губислав.

До края на 1953 г. преселници от село Зимевица в гр. Нови пазар са семействата:

1. Лозе Иванов Драичов
2. Иван Ангелов Масларски
3. Димитър А. Масларски
4. Милан Занков Главин
5. Свилен Димитров Георин
6. Веле Вуцин Тонин
7. Ангел Славков Коцин
8. Ангел Илиев Китов
9. Георге Паунов Клецов
10. Тодор Веков Клецов
11. Васил Атанасов Грозин
12. Борис Здравков Торньов
13. Киро Дакин Робов
14. Благой Боцев Велков
15. Цветко Грозданов Петров
16. Динчо Дакин Робов
17. Ангел Грозданов Петров
18. Петър Стойков Христов
19. Накьо Лозанов Робов
20. Цено Пенев Савов
21. Петър Иванов Костов
22. Атанас Георгиев Бранков
23. Димитър Милев Занков

След това, придружен от поменатия по-горе Ангел Илиев заминах за село Гюзаджик-Стан. Там намерихме преселени от с.Губислав:

- 1.Тоне Геков Клецов
- 2.Гица Милева Тодорова от фамилията Стаменковци със синове-
Рашко Милев- във Варненската корабостроителница
Георги Милев-заведущ депото на Елисейна
Васко Милев-войник-офицер по прехраната на полка
Никола Милев-инспектор по училищата
- 3.Георги Бранков Балабанов

Преселени от с. Заногe

- 1.Тошо Гълъбов Величков и жена му Мария Кирова
- 2.Ленко Гълъбов Величков
- 3.Георги Паунов Манчов
- 4.Георги Генчов Манчов
- 5.Георги Веселинов Паунов. Писано от него, че съм го посетил на 24 октомври 1953, понеже е брат на снаха ми Седевка.
- 6.Георги Генчов Здравков, който има 4 деца, на 24 октомври посетени от дедо Паун.

След това с моя водач, голям приятел и роднина, заминахме за село Памукчи, Новопазарско. Там намерихме преселени от с.Губислав:

- 1.Ликьо Лицин Денков
- 2.Миленчо Лицин Денков
- 3.Найден Лицин Денков
- 4.Тодор Лицин Денков
5. Пено Савов Драичов
- 6.Свилен Данчов Райков
- 7.Христо Манков Райков
- 8.Тоша Петров Календерски
- 9.Вито Маринов Белин
- 10.Стоил Иванов Буцин
- 11.Пено Грозев Здравков
- 12.Ангелко Грозев Здравков
- 13.Пено Ликьов Гуцин
- 14.Додо Величков Чепурилов

В село Памукчи намерих едно внуче на брат ми Маринко-Георгия.След като гостувахме с моя водач в това село, заминахме с Ангел Илиев обратно за Нови пазар.Той остана дома си, а аз заминах сам за село Плиска.Там намерих Тодор Найденов, стар приятел, преселник от село Зимевица. Той ме запозна с доведения син на съпругата му Митра-Кирил Панчев Грозев, внук на чичо ми Грозе.Заведоха ме в дома си. Много хубаво се обзавел. Ходихме на старите поличби на Аспаруховия дворец, за което много благодаря и на двамата.

Тук има преселени от село Губислав:

1.Кирил Панчов Грозев със семейството си.Съпруга Йорданка, дъщеря
Димитрина на 14 г. и син Йордан на 8 г.

- 2.Владимир Найденов Марин
- 3.Тодор Найденов Куев
- 4.Илия Найденов Куев
- 5.Ангел Найденов Куев

Първият и вторият са от Губислав, а третия четвъртият е петият са от Зимевица.Като преспах една нощ в село Плиска, Тодор Найденов ме заведе до железопътната станция и от там стигнах в с.Каменяк, където за пръв път бях срещнат от съпругата на братовия син Рилка и момичето на Илко и жена му Голя. Преседех там около 5-6 дена на гости у Георги и Петър Такови, мои племенници. Прекарахме сватбата на Иван и неговата булка Верка от село Меча поляна, Софийско. На 30 октомври 1953 г.там се запознах с Иван Христов и Никола Симов Карагъзов.

Преселници от с.Зимевица:

- 1.Величко Здравков Чуколов
- 2.Лато Здравков Чуколов
- 3.Ангел Митров Чуколов
- 4.Цветко Здравков Пандурски
- 5.Ило Занков Беров
- 6.Васо Георин Дяволски
- 7.Петър Георин Дяволски
- 8.Петър Такев Вучков
- 9.Георги Такев Вучков
- 10.Илко Здравков Дулин
- 11.Раденко Беров Венков
- 12.Петър Ценов Бенов
- 13.Никола Ценов Бенов
- 14.Манол Занков Господарски
- 15.Ангел Занков Господарски
- 16.Янко Велев Лозанов
- 17.Тодор Велев Лозанов
- 18.Антон Игнатов Пенков
- 19.Коста Колев Панотков
- 20.Стоян Величков

Преселени от с.Заселе

- 1.Костадин Веселинов
- 2.Стоян Такев
3. Петър Такев

Преселени от с. Губислав

- 1.Васил Таканов Горанов
- 2.Стоян Дойчинов Балабанов
- 3.Велко Бранков

- 4.Тодор Таканов
- 5.Христо Тодоров Таканов
- 6.Ане Тодоров Таканов
- 7.Ангел Тодоров Таканов
- 8.Теньо Василев
9. Владимир Василев

След като привърших пътуването си, минах наново през Нови пазар, в дома на Евдокия Иванова Ангелова и Иван Масларски и после заминах за Каспичан, гара Мездра и си дойдох дома.Останах доволен от това пътуване, понеже навсякъде бех приет радушно.

ПЪТУВАНЕТО МИ ДО СВЕТАТА РИЛСКА ОБИТЕЛ

-РИЛСКИ МАНАСТИР

На 12 октомври 1954 г., като си получих пенсията от гара Бов, заминах за София и щом стигнах същата, веднага взех влака за Станке Димитров.За последната гара бех взел адреса на мои роднини в тоя град.Синът на Тодор Янков като офицер служи в тоя гарнизон и се ожени там. Гостувах им като техен роднина. Булката му се именува Лиляна Славчова Тодорова. От София като тръгнах минах гарите Горна баня, Владая, Драгичево, Черква, Стъкларската фабрика, Димитрово, Темелково, Конанец, Радомир, Кошарите, Долни Боровец, Чуковци, Гълъбник, Делян, Станке Димитрово,Жерман, Осойка, Бобошево, Марселово, Кочериново, Струма, Бараково, спирка Пороминово, Стоб, Рила, Неофит Рилски, Желю Демиревски, Теменицата, гара Илинина река, станция Бричи бор, Манастира. Престоях два дена.Запознах се с един човек от село Слатино, Станке Димитрово-Атанас Мирков Джеров, който беше дошъл с булката си. Направи ми впечатление на много набожен човек. Каза ми,че е певец на черквата в тяхното село.На връщане си другарувахме до тяхната гара.С него заедно пътувахме до другите свети паметници и места. Провирах се през пещерата, където е живял свети Иван Рилски. Направи ми впечатление черквата и сградата и останах предоволен, че посетих тия светини, с които българския народ трябва да се гордее. За да имам постоянен спомен за моето посещение, си купих историята и описанието на манастира от Левкийския епископ Варлаам. Така също си взех съчинението на Д.Илчев-Турски документи за Рилския манастир. Фотографирах се с други богомолци, като държах книгите в ръцете си. На връщане пак се отбих в Станке Димитров при моите многоуважавани роднини и семейството на Методи Константинов и дъщеря му Лиляна Славчова Тодорова, снаха на сестрината ми дъщеря Трендафила Тодорова Янкова и хубавия Пламенчо.

Друг един спомен, който заслужава да се спомене е следния:-Преди 1943 г. в село Зимевица бе интерниран Паун Павлов, родом от с.Свидня до Своге, а живущ сега в гр. Станке Димитров, ул. Христо Соколов № 15. Тогава аз бех кметски наместник в Зимевица, а той дохождаше дома на работа-работеше ми. За този човек имах добро мнение, добри спомени ни е оставил. Когато отидох в Станке Димитров, го намерих и се почерпихме.

**ЖЕРТВИ, ДАДЕНИ ПРЕЗ ВОЙНИТЕ ОТ СЕЛАТА ЗИМЕВИЦА,
ЗАНОГЕ, ЗАСЕЛЕ И ГУБИСЛАВ**

ОТ СЕЛО ЗИМЕВИЦА ПРЕЗ БАЛКАНСКАТА ВОЙНА

1. Минчо Славков Демянов
2. Иван Георгиев Дулин
3. Здравко Маринов Беров
4. Цено Бенов Пулин
5. Веселин Ангелов Славков
6. Анко Ангелов Милков
7. Здравко Цанов Бенов
8. Тодор Ангелов Здравков
9. Иван Георгиев Чуколов

ОТ СЕЛО ГУБИСЛАВ

1. Киро Георин Илиев
2. Стойко Величков Войнов
3. Грозе Здравков Цветков
4. Стоян Грозев Найденов
5. Михо Величков Войнов
6. Михаил Грозев Иванов

ПРЕЗ ВОЙНАТА 1915-1918 Г. ОТ ЗИМЕВИЦА

1. Атанас Славков Манов
2. Миле Велков Панотков
3. Йордан Велков Панотков
4. Андро Савов Драичов
5. Александър Стойков Дамянов
6. Геоне Иванов Белин
7. Йордан Митров Чуколов
8. Рангел Такев Вучков
9. Стефан Радков Дяволски
10. Мирон Колин Ранев
11. Славе Тодоров Пулин
12. Ангел Минин Брусов
13. Велко Здравков Чуколов
14. Васил Колин Белчов
15. Симеон Гелев Дулин
16. Миле Тодоров Вельов
17. Иван Тодоров Вельов
18. Анко Янков Дирин
19. Стоичко Петров Кръстев

ОТ СЕЛО ГУБИСЛАВ

1. Пантелеймон Маринков Вучков
2. Христо Маринков Вучков
3. Маринко Здравков Янкулов
4. Тодор Геков Балабанов
5. Лозан Тошев Вълков
6. Коне Тодоров Манчов
7. Коста Здравков Чепурилов
8. Михаил Славков Торньов

УБИТИ ОТ СЕЛО ЗИМЕВИЦА ВЪВ ВТОРАТА ЕВРОПЕЙСКА ВОЙНА

1. Борис Стойков Кожухарски
2. Тодор Лозанов Чуколов
3. Петър Тонев Цеков
4. Андрей Георгиев Здравков

УБИТИ ОТ СЕЛО ЗАНОГЕ 1912-1913 Г.

1. Тинко Маринков Торньов
2. Тодор Венков Коцин
3. Анко Тасев Младенов
4. Ленко Тасев Младенов
5. Даке Станков Манчов
6. Пеянко Илиев Генчов
7. Захарин Динчов Величков
8. Йордан Динчов Величков

УБИТИ ПРЕЗ 1915-1919 г.

1. Ангел Здравков Велев
2. Ангел Гълъбов Дончев
3. Ангел Илиев Джангарски
4. Васил Тасев Младенов
5. Вачо Ценов Колов
6. Генчо Здравков Колов
7. Гълъб Бончев Монин
8. Георге Заков Минков
9. Димитър Ангелов
10. Вуче Спасов
11. Динко Дакин Белутков
12. Здравко Гелев Инков
13. Иван Пунев Геров
14. Йордан Маринков Стойков
15. Йордан Начков Станков
16. Илия Стойков Китов
17. Кито Белков Здравков
18. Лозан Генчов Илиев
19. Тасе Младенов

- 20.Маринко Стефанов Младенов
- 21.Мито Закев Минков
- 22.Мано Станков Женков
- 23.Маринко Пеянков Еленков
- 24.Христо Иванов Величков
- 25.Найден Величков Баев
- 26.Манко Илиев Джангарски
- 27.Свилин Пулев
- 28.Саве Стойнов Колев
- 29.Тоте Белков Здравков
- 30.Тодор Ангелов Лозанов
- 31.Тодор Тошев Анто
- 32.Ценко Ангелов Вълков

УБИТИ ОТ СЕЛО ЗАНОГЕ ПРЕЗ 1939-1944г.

- 1.Манолчо Венев Дакев
- 2.Милчо Свиленов Пеянов
- 3.Петър Тонев Веселинов
- 4.Станко Грозданов Стойков

УБИТИ ПРЕЗ ВОЙНИТЕ ОТ СЕЛО ЗАСЕЛЕ

- 1.Любен Г. Кацаров
- 2.Занко Георин
- 3.Дачо Стойков
- 4.Григор Славков
- 5.Петър Стоилков
- 6.Ванчо Пенев
- 7.Исидор Славков
- 8.Веско Пеянков
- 9.Йордан Здравков
- 10.Иван Лозенов
- 11.Григор Пунчов
- 12.Доброслав Найденов
- 13.Рангел Вълков
- 14.Рангел Гергов
- 15.Тодор Андреев
- 16.Денко Величков
- 17.Кото Петров
- 18.Геоше Иванчов
- 19.Иван Генков
- 20.Петър Митров

ПОКОЛЕНИЕТО НА БАЩА МИ ВУЧКО ПАУНОВ СТАМЕНКОВ

Той е роден през 1829 г., а почина на 30 януари 1909 г. Женет за Младена Янкова Павлова от същото село, от Мевчовци, преселени от Туден, Годечко. Родена 1830 г. а починала на 30 април 1902 г. Те имат следните деца:

1. Босилка Вучкова
2. Маринко Вучков
3. Цана Вучкова
4. Дица Вучкова
5. Таке Вучков
6. Таса Вучкова
7. Паун Вучков

Свършили училище от поколението на Паун Вучков Пунов:

1. Методи Начов Киров-завършил дърводелска школа
2. Евгени Начов Киров- военна школа и сега офицер
3. Трайко Начов Киров-педагогика и сега учител
4. Цветанка Начова Кирова-търговска школа и сега счетоводителка
5. Иванка Начова Кирова-педагогика и сега е гимназиална учителка
6. Миладинка Георгиева Богданова –занаятчийско
7. Надежда Ценова- педагогика
8. Паун Димитров-запасен офицер
9. Намо Видов-занаятчийско училище
10. Стефан Начов-занаятчийско училище

Други от поколението на баща ми Вучко Паунов, завършили училище :

1. Атанас Димитров – внук на сестра ми Цана –военна школа, офицер
2. Славчо Тодоров Янков-военна школа, офицер
3. Иванка Димитрова-внучка на сестра ми Цана-педагогика, учителка.

На 31 декември 1960 г. покойният ми баща Вучко Паунов е имал следното поколение/живи/-син-1, снаха-1, внуци-24/преки/ и 26 снахи и зетьове, правнуци-97/преки/ и 70 снахи и зетьове и 133 праправнуци или 352 човека.

СТАРОТО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ

Както запомних, наскоро след турското робство, за управител на селото, вместо кмет имаше Старейшина. Как се е избирал не ми е известно, но имаше съветници-„писани”се именуваха. Знаем, че думата:”Еди кой си е Старейшина”. Старейшината събираше данъците вместо с квитанция с рабуже. По тия рабуже домакинствата се нареждаха по ред, който всеки кандидат за Старейшина се стараеше да научи, па и повече от населението са го знаели наизуст. В така наредените рабуже всеки е могъл да си види неговите сметки и какво му е „резано”, защото всеки разбираше рабужете. Рабужете са разделени на две, та едната половина, наречена „копиле”, стои в домакина. Когато домакинството се задължава с някой данък, той се реже едновременно и на отрезъка и на „копилето”. Когато се изплаща, той се отделя и от двете части. По тоя начин немаше да стане грешка. Рабужете ги носи Старейшината, нанизани на връв на рамо като чанта. Така ставаше изплащането и на държавните данъци.

Когато назначиха писарите, започнаха да записват облозите на книга и домакините започнаха да роптаят, защото не могат да видят какво им е писано. Почнаха кметовете да получават пари срещу квитанция, но и те неграмотни, та ги подписваха писарите.

Откогато почнаха да назначават писарите, се отвориха и канцеларии. Кметовете много години беха отчетници и много загазиха. Те събираха държавните данъци, отпосле почнаха да събират и изплащат общинските сметки секретар-бирниците. Кметовете се освободиха от тая длъжност.

Старите хора се хвалеха с турското правосъдие, защото бюлюк башата като дойде и кой се оплаче, че некой има да му дава пари, а му ги не дава, бюлюк башата веднага праща една заптие. Ако има нужда от свидетели и тех вика. Тогава бюлюк башата като се увери, че ответника не е прав и има да дава тия пари, му казва-при второ дохождане да го завари, че е изплатил, че му е дал парите. В противен случай ще се изпълнят спрямо него некои санкции. Като дохожда бюлюк башата, той проверява дали осъдените са се издължили.

СЪНИЩАТА МИ

Сънищата, въпреки че науката малко внимание обръща на тех, все пак са загадъчни. Аз имам такива запомнени няколко.

Първият такъв сън се случи в началото на месец август 1945 г. Сънувам, че с един милиционер сме към гара Бов. Като заминахме за село Заселе, се изпречи пред нас огромна скала от реката Искър, откъдето бехме тръгнали с милиционера. Там където бехме, имаше само една малка полица, колкото да ходи човек. Останах сам, а милиционера къде отиде не видох. Като погледна нагоре-висока скала, а надолу до реката Искър също скала. Аз вървех все напред към Църньов камък и стигнах до него. Пред мене се изпречи една урва от горе до доле и ми прегради пътя, и аз не мога да се върна назад, нито да ходя напред и много се изплаших. Но пред мене се показва възможност да се изкача нагоре, като се държах за глогови коренчета и се изкачих на скалата, която е над шосето над Църньов камък-Църньова вода и се откри една широка ливада с редки дъбови дървета. На едно място гледам маса и седнали много хора да пият ракия и аз се присъединих към тях, но не знам дали взех участие в пиенето. Мина се подир тоя сън 4-5 дена и аз дигнах от мандрата кашкавала, сиренето и изварата с няколко коли за предаване на съхранение в халите на гр. София. Една малка част от тия материали отбили в дома на майстора да ме чакат, докато пристигнеме с кмета да му изплатиме хонорара, а останалото да представиме в халите. Тия материали се вдигнаха от мандрата в петък, но имало шпиони и разбрали, че една част ще се отбие в дома на майстора, вземали милиция от околийското управление и конфискували от дома на майстора стоката. Мене арестуваха по повод на това през нощта срещу неделя и ме предадоха на околийското управление и стоях там до следната събота. Бях и в стопанската милиция, където ми съставиха акт и ме освободиха. Прокурора по тоя акт издаде оправдателно определение. Тоя сън се изпълни в точ.

Във втория сън сънувах, че се намирам под новия циментов мост на река Завлаине в една полица, а над нея скала. Аз се намерих в един подмол и не мога да излезна. Чух, че некои от нашето село преминават по пътя към кариерите. Почнах да викам, да ме извадят, но те се не обадиха, а се скриха по горната страна на пътя и не можех да ги вида. В това голямо мое отчаяние погледнах пред мене коренчета глогови. Хванах се за

тях и се изкачих на скалата. Като се избавих от тая опасност, погледнах към кариерите.Тия, които ме видяха, не излезоха, само се обърнаха и се скриха от моя поглед.

След една седмица, на 10 юли 1946 г., дохождат двама инспектори в Зимевица да правят ревизия на кооперацията-некои си Лозенски и Синигеров. Направиха ревизията и ме дадоха под съд на прокурора. Пред прокурорския паркет се образува следствено дело №345-1947 г. Назначи се по мое искане вещо лице. По това дело, по искане на прокурора областния съд издаде оправдателно определение. Също и по начета бех обжалвал пред комисията за държавен контрол и тя издаде определение и си получих парите.Значи и тоя сън се изпълни с точност.

ЕДНО ЧУДНО ВИДЕНИЕ

В началото на 1951 година по стъклата на прозорците се появиха фигури, имащи изглед на образи на светиите в черквите, тайната вечеря и др. Светлината на боите имаше изглед на небесната дъга. Дойдоха някои от пазар и казаха, че това нещо се появило и в София на едно здание.След известно време се появиха такива образи и по селата Своге, Бов, Заселе и др. и особено по видните места на къщи, обществени заведения, училища и др.Това трая около три месеца и само по себе си се изгуби.На много места го беха мили със сапун, пепел и други водни работи и не можах да го измият, докато само по себе си не изчезна.

Това явление никой не можа да обясни на що се дължи.

Подобно нещо се появи след две години по шумата на дърветата. При ясно време и силен вятър от източната страна- прах с омара, както я нарича населението.След като престана вятъра се появи по шумата един прах като брашно.Това го обясняваха някои, че между Черно и Каспииско море силни вихрушки са дали тоя прах.

ПОДСЛОН В РЕКАТА ПОНОР

През 1944 г. Свогенското лесничейство направи в местността Понор подслон за добитъка.Дълъг около 100 метра и широк около 30 метра и го покри със слама..При започването на направата устно помолих лесничея тая сума да се употреби за направа на конярниците на Зимевица и Заногe.Обаче лесничея ме хубаво нагълча, че правя смут между населението..

Подир една година духна силен вятър и дигна сламения покрив.Гората /дървената конструкция на сградата/ я мокри дъжда и тя изгни и попада/ и сега е вече окончателно разтурен.Останаха само основите.Тая поличба никога нема да изчезне и ще остане за паметник на глупостта.

ИМОТНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ЗИМЕВИЦА, ЗАНОГЕ, ЗАСЕЛЕ И ГУБИСЛАВ

Жителите на поменатите села се занимават със земеделие и скотовъдство, но от слабата почва, земеделието не може да задоволи населението и повечето се занимават със скотовъдство. Помна, като приказваше баща ми, че когато били заедно с братята си Грозе и Панко и додето бил жив баща им, имали 60 говеда, 250 овци и 150 кози. Данъкът бил по 20 стотинки на дребно бравче. Помна също, че махалата Мачиша на двадесет домакинства имаше 600 кози, а овцете беха много повече. Жителите на тия села имаха много добитък. През 1893 г. пасехме селските говеда на чарда Яловината. В Зимевица имаха 700 говеда ялови и триста коне, а млечните с телците си ги гледаха дома и беха около 200. Летно време от овците се правеха бачии. Според млечността си даваха сирене, масло и извара на стопаните си. Всеки домакин, който получаваше горните продукти, беше длъжен да храни бача и овчарите. В Зимевица правеха по три-четири бачии от по 1000 овце и една козя от триста.

Овците зимно време ги хранеха до към февруари. Когато почнеха да се ягнат, ги откарваха по ниските места-Враца, Берковица, Михайловград, София, Ботевград. Стопаните отпущаха за там храна, сено, помещение и в началото на месец май си ги докарваха. Данъкът беше по 20 стотинки на бравче и отлаак за пашата за селото и от това нищо повече. Вълна, сирене, масло, ягнища-всичко за стопанина. Всеки се стараеше да държи колкото може повече добитък, вън от прихода и за да си натори земята.

Това се подемаше от трудолюбивите, но не и от мързеливите. Богаташи имаше, така наречените чорбаджии, във всяко село, които в същото време беха и кръчмаре и държаха по-големо количество земя и добитък и даваха пари на заем. Редовните хора си ги повръщаха на време, но мързеливите закъсневаха с плащането и имота им оставаше повечето в чорбаджиите. От това следва, че чорбаджиите не беха виновни, а мързеливите и негодниците. Запомних доста личности, защото не съм вече млад, че наследниците на богаташките личности станаха бедни, а наследниците на бедните станаха богати. Това се дължи повече на възпитанието. Богаташкият син, докато е всичко е бил задоволен, си мисли, че това нема да свърши. Бедният през младостта си е изпитал голям недоимък и кат се наеме, става заможен. Това съм забелязал в околните села Искрец, Своге, Лакатник, Вършец, Заножене и др

Забелязах, че на помощ на бедните се притече Българската земеделческа банка и кредитните кооперации, които изиграха голяма роля за издигане благосъстоянието изобщо на населението. Въздигането на населението се дължи на честността и трудолюбието им. Тия, които по нечестен начин мислеха да се въздигнат, изгубиха готовото и нищо не направиха.

В началото на Първата Европейска война Зимевишката община се състоеше от селата Зимевица, Заногe и Заселе. Дадохме 4 чифта волове, 5 кола сено, закарано на Сливница. От зърнени храни, колкото ни беха обложили, ни освободиха в по-малко количество. В това време на беглик беха записани 15000 брави овце. Дадохме 700 говеда и 6000 овци за месо на войската. През 1918 г. дадохме 14 800 кг на реквизиция. Всичко това се изплати на пазарни цени, които циркулираха тогава.

Е Д Н А С Л У Ч А Й Н О С Т

През 1920 г. бех на служба в Дупни връшката община, Врачанска околия. Тогавашния жител на тази община Димитър Марков, бе опазарил собственото

си пасбище, около 1500 декари, с некакви жители от Вършец за около 200000 лева. Няколко съветници, заедно с кмета, намериха за добре да го закупят за жителите на Дупни връх. Стана едно допитване съгласно закона, обаче двама от това село обиколили всичките домакинства и те подписали, че се отказват. По моя инициатива аз предложих да го закупим за жителите на махала Губислав, обаче се намериха личности от махалата, на които имената замълчавам, обиколили махалата и те отказали това закупуване на совата.

Тия личности направиха толкова голяма грешка за село Дупни връх и Губислав, която може да се оприличи на грешката на министрите Гешов и Данов през 1913 г., които развалиха Лондонския мир, който ни даваше линията Енос-Мидия и няколко пристанища на Бело море. И най-малкото камъче може да претури колата на един пътник. Това е истината. От после се установи, че тия личности били пратени от хората на с. Вършец.

ЖЕЛЕЗНОТО КОЛО В ЗИМЕВИЦА

От преди 1890-92 г. и от после в това село Зимевица, съществуваше една организация от 5-6 души, които се бежа обединили да си помагат един на други с всички средства в едно, а най-много по дела. Един от тех като си намисли да вземе нивата некому или ливадата, завежда дело на собственика под некакъв предлог, че я бил купил от некакъв негов роднина. Другите му стават свидетели, че това е действително и по съдебен ред спечелва делото. Никой от селото не можеше да им се противопостави, защото са с всичките партии. Те бежа изплашили селяните и като а поискаха от некой нещо, той даваше мило за драго само и само да не го гонят. Най-много се занимаваха с дела. Селяните ги бежа наименували Железното коло. От тех до днес нито един не е останал жив, затова имената им не споменавам.

УЧЕНИЦИ ОТ МИНАЛОТО ОТ ЗИМЕВИЦА

Още преди 1890 г. се мислеше, че Зимевица било слабо в грамотността. Но това не е било така. Такива личности можеме да изброиме много.

Когато около 1882 г. дохождал Софийския Митрополит Мелетия, за да освещава придавката на храма Свети Тодор Тирон, там заварил едно момче Йордан Найденов. Той се много добре учил и Софийската Митрополия искал да го учи, но за нещастие починал.

Геле Михайлов, син на Михал Ценев се много добре учел, но пострадал от кон и починал.

Двамата синове на Мине Брусов се учили много добре, но починали.

Синът на Георги Брусов, Ангел също се учел добре, но и той починал.

Един син на Ленко Кюсов се много добре учел, но и той починал.

Тия двамата на Мине Брусов бежа оставили евангелието на Софроний Врачански, печатано в Нови сад. Тая книга ми я даде баща ми на мене.

КООПЕРАТИВНОТО СТОПАНСТВО НА С.ЗИМЕВИЦА.

За успешното благосъстояние на населението в България, днешните кооперираха целото население, както в отделни села, така и на повече села заедно. От началото на 1954 г се кооперираха селата Зимевица, Заселе и Заногe в едно стопанство. Тия кооперативни стопанства до сега направиха много нещо, но трябва да се подобряват и напредват. Това ще стане след като самите кооператори станат по-трудолюбиви от колкото са днес. Това примерно трудолюбие е за техна полза.

ЛЕГЕНДАРЕН РАЗКАЗ

Едно време живеехме заедно с братята ми Таки и Маринко и баща ни. Брат ми Таки ходеше с козите и намерил един кошер. Той много намираше такива. Родителите ни го донесоха и го туриха в едно кошерище. Аз го пазех денем и гледах колко пчели влизат и излизат, дали всички ще се върнат. Имаше една доста забележителна, защото беше лиса на челото и нея я нямаше. Търсихме няколко време и я намерихме в Жаварливата млака и над изгорелия тривон в реката Пробойница. Станала на кобила си пасе там. Докарахме я дома и останахме доволни, че си имаме кобила. Дойде време да я товариме, но си нямаше самар. Имахме един орех. Насекохме колци от него и ги набихме в гърба на кобилата. Но колците се прихванаха и почнаха да растат орехи. Не можеше да се качиме да ги береме и ние почнахме да хвърляме бусе/ чимове/ по орехите, бусето се закрепиха и се образува ливада. Проима нужда да я косиме и накосихме толкова много сено, че като го сденахме, опре чак до небето и от него остана. Тогава брат ми взе тесла И просече небето и аз му изхвърлих останалото сено и се окачих на небето, та завършихме купата. И тръгнахме да походиме малко, но се забъркахме, та не можехме да намериме сеното, да се върнем обратно. С теслата просекохме друга дупка. За да се върнеме на земята, разбридахме ризите си и конците стигнаха до земята. Тръгнахме надолу, но замръкнахме на един възел и там преношувахме, като си накладохме огън на тоягите. Като съмна, наново тръгнахме, но забравихме да угасиме огъня и конца прегоре. Паднахме у едно езеро, та не се убихме, излезнахме здрави. Походихме и се прибрахме дома. Жените ни сметнали за загинали и почнали да „изнасят за душа четиредесет”. Тъкмо през това време ние си пристигаме. Обадихме се на вратата, а те я заключили, като ни мислят за вампирявали и не ни пускат. Имаше едни надошли с коне със самари. Взех един самар и се качих на къщата да го пусна из комина. Къщата пълна с човеци, но като пуснах самара, подгазницата се навре на главата ми и заедно със самара паднах на верижняко и той се строши, а на него имаше котел с чорба. Хората там палеха свещи и думаха „Бог да прости” и като видеха, че паднах в огъня, побегнаха из вратата кой как може. Аз повиках брат ми Таки, намерихме ядене и пиене, та се хубаво нахранихме.

СКОРОПОГОВОРКИ

Докато ходехме козаре в махалата Мачища, с моите другари Стойко Демянов, Динчо Грозин и Йордан Станков изучавахме един от друг некакви си скоропоговорки, както са ни предадени, които и до днес не знаеме от що произлизат. Те са следните:

1.Едничко, двичко, тричко, трангяле, кукураш. Пенда куца, куцалия, тука дига чемерика.Туткеле ту десет.

2.Една Ана за Драгана. Кали вой кали пис. Сиги миги повърни ги.Там мек карабак, кърпеляк.

3.Единино, небединино, куда бир тим, каданинино, едно пенто Талки, телки, тангала пас с големия газ.

4.Едноло, дволо, троло, чефиле, пале, садан, дадан, дивина, дисина, тилки, гърч.

СПОМЕНИ ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ ОТ ПАУН ВУЧКОВ ОТ с. ЗИМЕВИЦА

Нашият баща Вучко Паунов ми е казал,че в Зимевица са дохождали двама души комити и правили събрание в дома на свещеник Веселин Георгиев за освобождението на България и записали кандидати за комити, между които и баща ми Вучко Паунов. Както ни разправяше за личните качества на тоя комита, който най-много им говорил, вероятно е бил Васил Левски. От селата Зимевица, Заселе и Заногe записал 70 души. Тази година се появи една статия във вестник „Отечествен фронт” от Г.Василев, че действително Васил Левски е правил събрание в дома на поп Веселин Георгиев. Ето част от статията:

„ В село Своге се запознах с 75 –годишния свещеник Тодор П. Григоров. Този виден и преживял беловлас човек е имал щастието и похвалното усърдие да дописва някои по-важни събития, на които е бил свидетел или пък са му разказвани от други.Така той е създал летописание на народния живот в селищата от Искърския пролом. В записките на свогенския летописец намерихме страници, в които се разказва за дейността на Апостола на свободата Васил Левски. Записани са спомени от свещеник Григор Кузмов за йеромонах Герасим. Той бил от с. Брезе, а мирското му име било Гроздан Китов. Цели 55 години служил в свогенския манастир”Св.Петка”, построен през 1118 г. и възобновен през 1860 г. В близост до него още има останки от килийно училище. Гроздан Китов бил доверен човек на Васил Левски, който често се укривал в манастира. Апостолът неведнъж е посещавал селата Своге, Церово, Свидня, Искрец, Брезе, Реброво, Бов, Зимевица и др. При пътуването си из тези села бил придружаван от членовете на основания в Своге комитет-йеромонах Герасим, Анко Цв.Анков, учителя Панчо Стефанов и др. В записките на Тодор п. Григоров се разказва за един случай при пребиваването на Васил Левски в Зимевица. Един път турци дошли в къщата на поп Веселин Георгиев и наседали около огъня.Съпругата на свещеника баба Велика, отворила по едно време вратата на съседната стая и с изненада видяла на прозореца Левски. Тя веднага му дала знак да се скрие, а след това опекла няколко погачи и в удобен момент успяла да ги изпрати на Левски и хората му в близкия дол. Единият от турците се поусъмнил нещо и запитал баба Велика-„Защо ти е толкова хлеб?”-„Е, аго, нали имаме ратаи и гледаме добитък, нали имаме дечурлига и они трябва да ядат.”

Левски доверявал на Гроздан Китов разни преживелици от своя неспокоен живот. Веднъж той разказал следното:

В родния му град Карлово турците го търсели под дърво и камък. По това време той бил там, облечен като безгрижен син на богато турско семейство и спокойно се разхождал из града. По едно време попаднал и една от потерите Спрел се и заговорил войниците. Те му казали, че търсят Левски. Изведнъж насреща по улицата се задала жена. От пръв поглед Левски познал, бе това е майка му. Познала го и тя и смутено застанала на място. Левски не загубил присъствие на духа. Приближил се до жената и високо я наругал и ѝ залепил плесница. Жената изпищяла и хукнала назад. Левски шумно се засмял и намигнал дяволито на войниците. ”Тази е майката на оногози чапкънин що дирите. Това ѝ се полага, дето е родила размирник и царски душманин”

Като довършил разказа си, Левски помълчал и промълвил: ”Бедната ми майчица, колчем си помисля за тази плесница, изгарям от срам и мъка.”

Г. Василев

Боже, пази България!

Този Василев, уж бил записал от поп Григор, който пък чул от йеромонах Герасим, че уж дякон Левски разказвал, как ударил публично на майка си шамар. И защо? За да се издокара пред две кирливи заптиета? Ами да, шляе се нагизден по карловските улици. Джандарете вече му доверяват кого дирят и изведнъж се появява някаква си жена, която явно си търси боя.

И тези дивотии се приписват на човека, който не издаде даже и предателя си, нежели да посегне на майка си.

Съдържание на част II

1. Описание на село Зимевица	стр. 1.
2. Фамилни имена и родове в Зимевица	2.
3. Старини в Зимевица	2.
4. Вучко Паунов остави на наследниците си	3.
5. Описание на село Заселе	4.
6. Старини..... в Заселе	4.
7. Фамилни и родове в Заселе	4.
8. Найден А. Факиров	5
9. Стефан от Гушанци	5
10. Посещението на И. Вазов в Заселе	6
11. Описание на село Заноте	6
12. Фамилни имена в Заноте	7.
13. Старини и белези в Заноте	7
14. Описание на село Губислав	7.
15. Старини в района на Губислав	8
16. Описание на село Дупни връх	8.
17. Фамилни родови названия в Дупни връх	9
18. Старини в района на Дупни връх	9.
19. В религиозно отношение селата.....	9
20. Училищата в селата	10

21.Пътища	11
22.В здравословно отношение...	11
23.Осветлението на с. Зимевица	12
24.Пътуването ми в Новопазарско	13
25.Пътуването ми до Светата Рилска	15
26.Жертви, дадени през войните	16
27.Поколението на баща ми Вучко	19
28.Старото общинско управление	20
29.Сънищата ми	20
30.Едно чудно видение	21
31.Подслон в река Понор	22
32.Имотното състояние на Зимевица	22
33 .Една случайност	23
34.Железното коло в Зимевица	23
35.Ученици в миналото на Зимевица	24.
36.Кооперативното стопанство в Зимевица	24
37.Легендарен разказ	24
38.Скоропоговорки	25
39.Спомени за Васил Левски	25.

2014 г.

Виолета Дичева

